

Arrest

nr. 101 015 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. RYSMAN, die *loco* advocaat E. ROMBOUTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 maart 2010, in de hoedanigheid van werknemer, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Verzoeker wordt op 22 juni 2010 in het bezit gesteld van de gevraagde verklaring van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 februari 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf

van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 7 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

[...]

Nationaliteit : Nederland

[...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 05.03.2010 en verkreeg de bijlage op 22.06.2010. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 13.01.2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Betrokkene werd bijgevolg uitgenodigd op 09.09.2011 om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie. Hij heeft echter nagelaten om dit te doen waardoor we ons dus dienen te baseren op de gegevens in het dossier. Hieruit blijkt dat betrokkene, bij gebrek aan enige economische activiteit, zich kennelijk diende te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien.

Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing zorgvuldig is voorbereid en stoelt op voldoende informatiegaring.

In casu is verwerende partij in gebreke gebleven om zich voldoende te informeren alvorens de bestreden beslissing te nemen.

[...]

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat zij op 9 september 2011 verzoeker heeft uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie.

Verzoeker heeft geen uitnodiging ontvangen daterend van 9 september 2011, noch van enige andere uitnodiging uitgaande van verwerende partij.

Het is onwaarschijnlijk dat verwerende partij op 9 september 2011 een uitnodiging heeft verzonden daar zij slechts op 13 januari 2012 door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid op de hoogte is gesteld dat verzoeker financiële steun zou ontvangen van het OCMW.

Immers in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verwerende partij op 13 januari 2012 door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid op de hoogte zou gesteld zijn dat verzoeker financiële steun zou ontvangen van het OCMW, waarna verder gesteld wordt dat verzoeker bijgevolg op 9 september 2011 uitgenodigd werd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen.

Indien er een uitnodiging zou verzonden geweest zijn door verwerende partij, dient deze uitnodiging noodzakelijkerwijze na 13 januari 2012 verzonden te zijn geweest wat evenwel niet het geval is. De bestreden beslissing werd overigens reeds op 7 februari 2012 genomen (stuk 1).

Verzoeker heeft alleszins nooit een uitnodiging ontvangen.

Verwerende partij heeft verzoeker dan ook niet de mogelijkheid gegeven om zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten.

[...]

Het blijkt dat verzoeker als werkzoekende is ingeschreven (stukken 7).

Tevens blijkt uit de stukken dat verzoeker moeite doet om werk te zoeken en dat hij bij interimkantoren is ingeschreven (stukken 8).

Als interimkracht heeft hij nog gewerkt van 13 tot en met 14 februari 2012 (stuk 11).

Tevens verblijft de echtgenoot van verzoeker in België (stuk 10) samen met de drie kinderen, respectievelijk 13, 9 en bijna 3 jaar oud. De twee oudste kinderen van verzoeker gaan op school in Brussel (stukken 2 en 3).

Verwerende partij was niet op de hoogte van al deze gegevens doordat zij verzoeker niet had uitgenodigd om de bewijsstukken met betrekking tot zijn situatie over te maken.

Bij de controle in toepassing van art. 42bis, §1 van de Vreemdelingen dient verwerende partij rekening te houden met alle elementen van het dossier zoals de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel had verwerende partij als administratieve overheid de verplichting om hieromtrent de nodige inlichtingen in te winnen bij verzoeker.

Immers het betreft in casu een administratieve rechtshandeling dewelke verwerende partij op eigen initiatief heeft genomen, nl. zonder dat verzoeker erom gevraagd had noch in het geval dat verzoeker zelf om een voordeel heeft gevraagd.

Het staat vast dat verzoeker geniet van een verblijfsrecht en dat de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht over het hoofd van verzoeker werd genomen.

Gelet op de ingrijpende beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker, vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing, te nemen informatie had dienen in te winnen bij verzoeker omtrent diens situatie (RvV, arrest nr. 69.240 van 27 oktober 2011).

Er is dan ook een gebrek aan feitengaring geweest in hoofde van verwerende partij waardoor verwerende partij haar beslissing gesteund heeft op basis van onvoldoende gegevens zodat in concreto geen zorgvuldige beslissing kon genomen worden aangepast aan het individueel geval van verzoeker, rekening houdend met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Het is bewezen dat de bestreden beslissing zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2. Verzoeker betoogt allereerst dat hij geen kennis heeft gekregen van het door verweerder in de bestreden beslissing aangehaalde schrijven van 9 september 2011, waarin hij zou zijn uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn actuele situatie. Hij stelt dan ook dat hij niet in de mogelijkheid was om voorafgaand aan de bestreden beslissing zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten. Hij geeft vervolgens aan dat, indien hij wel in de mogelijkheid zou zijn geweest om stukken voor te leggen, zou zijn gebleken dat hij is ingeschreven als werkzoekende en dat hij moeite doet om werk te zoeken en hiertoe is ingeschreven bij interimkantoren. Hij voegt thans bij zijn verzoekschrift stukken ter staving van voormelde gegevens. Hij geeft aan dat er aldus een gebrek aan feitengaring in hoofde van verweerder was en dat onder meer zijn economische situatie onvoldoende in rekening werd gebracht.

3.2.3. Artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – bepaling die de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt – luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat daarin wordt geoordeeld dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat hij niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet gestelde voorwaarden. In zoverre daarnaast ook nog wordt aangegeven dat verzoeker tevens een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, kan de Raad enkel opmerken dat op grond van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat op enig ogenblik werd vastgesteld dat verzoeker voldeed aan de voorwaarden voor een verblijf als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en dat deze beëindigingsgrond vervat in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing is in de situatie van verzoeker. Verzoeker werd immers de verklaring van inschrijving als burger van de Unie afgegeven in de hoedanigheid van werknemer.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

3.2.4. Zoals verzoeker terecht aanhaalt, doet de bestreden beslissing geen uitspraak over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Het betreft daarentegen een beëindiging van een reeds bestaand verblijfsrecht. In deze situatie komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals *in casu* de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 3 augustus 2011 een schrijven richtte aan de burgemeester van Schaarbeek waarbij werd gevraagd verzoeker en zijn echtgenote uit te nodigen en hen te vragen welke activiteiten zij heden nog hebben. Op grond van de stukken van het administratief dossier kan evenwel enkel worden vastgesteld dat dit schrijven op 9 september 2011 ter kennis werd gebracht aan de echtgenote van verzoeker. Er dient immers te worden vastgesteld dat enkel haar handtekening zichtbaar is op het betreffende document. De Raad kan gelet op de stukken in het administratief dossier niet vaststellen dat het betreffende schrijven ook aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Uit een kennisgeving aan verzoekers echtgenote kan niet met zekerheid worden afgeleid dat ook verzoeker persoonlijk kennis heeft kunnen nemen van deze uitnodigingsbrief. Derhalve kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat hij “*nooit een uitnodiging [heeft] ontvangen*” en dat verweerder hem derhalve niet de kans heeft gegeven zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten. *In casu* is het de Raad derhalve in principe toegestaan de stukken die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt bij zijn beoordeling te betrekken.

3.2.5. Wat de door verzoeker aangebrachte stukken betreft, dient de Raad echter wel op te merken dat de Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794). Met andere woorden kunnen de stukken die dateren van na de bestreden beslissing niet in aanmerking worden genomen, nu deze de totstandkoming van de bestreden beslissing hoe dan ook niet hadden kunnen beïnvloeden. Hoewel verschillende van de aangebrachte stukken dateren van na de *in casu* bestreden beslissing – met name de interimtewerkstelling van 13 tot en met 14 februari 2012 en het overgrote deel van de vacatures – merkt de Raad op dat verzoeker niettemin attesten van inschrijving als werkzoekende bijvoegt, waarvan de oudste dateert van 1 september 2010, evenals een document waaruit blijkt dat verzoeker op 5 januari 2012, via een interimkantoor, een afspraak had bij het bedrijf “*Tkartel*”.

3.2.6. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder louter op basis van de vaststelling dat verzoeker sedert 1 februari 2011 een leefloon ontvangt, oordeelde dat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Het gegeven dat een vreemdeling, nadat een eerste arbeidscontract werd beëindigd, gedurende een aantal maanden een leefloon ontvangt laat evenwel niet steeds zonder meer toe te besluiten dat deze vreemdeling geen werk zoekt en geen reële kans meer maakt om opnieuw te worden aangesteld. Aangezien de beëindiging van het verblijfsrecht van een burger van de Unie die tot een verblijf als werknemer, zelfstandige of werkzoekende is toegelaten, gelet op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, slechts mogelijk is nadat werd vastgesteld dat de

betrokken vreemdeling niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet bedoelde voorwaarden en, gelet op hetgeen voorafgaat, niet blijkt dat verweerder enig onderzoek heeft verricht inzake de vraag of verzoeker nog werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld of hem in de mogelijkheid stelde voorafgaand aan de bestreden beslissing hiertoe relevante stukken over te maken, kan verzoeker gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze voorbereidde en geen rekening heeft gehouden met zijn inschrijving als werkzoekende en de inspanningen die hij leverde om werk te zoeken, die hij poogt aan te tonen aan de hand van overtuigingsstukken waarover verweerder had kunnen beschikken indien hij verzoeker de mogelijkheid had geboden deze aan te brengen en die de Raad niet in de plaats van verweerder kan beoordelen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS